

Akademický rok 2019/2020

Bakalářská práce – posudek oponenta

Jméno a příjmení studenta: Pavla Nikitina

Název práce: Moje soukromá sbírka – „tetrptych“

Pavla Nikitina v rámci bakalářské práce představuje svoji soukromou sbírku pěti reliéfů ulovenou v galeriích. Setkal jsem se s Pavlou a asi dvě hodiny jsme si o práci povídali. Na Pavle bylo vidět zaujetí a nadšení. Jelikož obrazy pocházely z různých galerií po celém světě, byl jsem přesvědčen, že muselo být komplikované vše domluvit a technicky zorganizovat. Pavla mě vyvedla z omylu. Já nic nevyřizovala, jen jsem ty obrazy asi třista krát vyfotila z různých pohledů digitálně přímo v galerii, no a 3D program to potom dál celé dohromady. Focení jednoho obrazu trvalo asi dvacet minut. Ta zdánlivá jednoduchost byla ohromující. Navíc jsem si hned představil tu performanci. Toho nadšence umění co si dvacet minut fotí jeden malý výsek obrazu. Zde bych chtěl poznamenat, že Pavla v té době ještě přesně nevěděla, co bude s výsledkem dělat. Sama netušila, že je na začátku práce. Jen byla ponořená do svého vlastního světa fascinace. Lov obrazů probíhal neplánovaně, byl okamžitým podnětem dané chvíle. Zde se život propojil s uměním a umění se životem a vše splynulo v jedno. Tuto neplánovanou performanci již bylo účastno jen pár náhodných lidí, považuji za nedílnou a zásadní část celého projektu. Určitě zde můžeme najít několik styčných bodů s pracemi raných ale i současných performerů. Zajímalo by mě, jestli v nějaké mobilu existuje záznam této akce.

Pavla se nakonec rozhodla svoji virtuální sbírku zhmotnit. Což je zásadní moment, kdy se v jejím případě z jakési divnosti, stává svébytná umělecká práce. Krok, kdy umělec ze svého života destiluje reálné dílo. Kdy se z intuice, vnuknutí rodí myšlenka, která se následně zhmotní v trojrozměrný artefakt. Zde ovšem záleží na tom, jak s danou skutečností naloží, a jak bude výsledek vypadat. Samozřejmě je škoda, že Pavla v této chvíli více neuplatnila svoji imaginaci a fantazii a nenechala se vést do neznámých oblastí. Možná bych toho po ní chtěl hodně naráz. Jelikož je to analytický a koncepčně uvažující člověk, dopředu si vytvořila koncept, stanovila hranice. Vše chtěla mít pod kontrolou a to jí bohužel neumožnilo rozehrát celou paletu možností. V této fázi bylo asi naprosto nutné a logické pouhé převedení skenu do reálu, jako jakýsi odrazový můstek k další cestě. Je to výzva pro Pavlu do budoucnosti. Jelikož zrovna zde přichází ten moment, kdy už pouze nepřebíráme z poznatku minulosti, ale sami vstupujeme do práce, přidáváme něco nového sami ze sebe, kdy se začíná dít něco opravdu zajímavého. Na druhou stranu tento chladný téměř neemocionální postup je v zajímavém kontrastu k první až příliš emotivní části práce.

Nevím jak by na mě výsledek působil, kdybych jím byl bez souvislostí konfrontován v galerii. Zda bych na něj nějak reagoval, nebo jej přešel téměř bez povšimnutí. Zda by zarezonoval a to třeba i zpětně, a já chtěl práci více porozumět. To neumím v současné chvíli zhodnotit, jelikož jsem příliš obeznámen s celým procesem vzniku. I přes moji velkou počáteční skepsi, mě ale výsledek nakonec překvapil. Vyfrézovaný reliéf z polyuretanu je nádherný. Je neuvěřitelně jemný, je v něm cítit křehkost a zranitelnost. Fascinuje mě ta povrchová průsvitnost. Také ale musím podotknout, že jsem na živo viděl pouze jeden a to asi ten nejvýraznější od Kiefra. Konečnou instalaci jsem v reálu také neviděl. Je to další z momentů, kdy Pavla musí sbírat zkušenosti. Je to v umělecké činnosti samostatná disciplína, která může konečnému výsledku buďto pomoc nebo ublížit.

Pokud mám shrnout a ohodnotit celou práci musí konstatovat, že jí považuji za výbornou. Intuitivní výběr tématu, následná reflexe, vyřešení technických problémů, estetické zpracování konečného díla, ale i jakási vize do budoucnosti a celkové hlubší vnoření se do problematiky současného výtvarného umění, plně odpovídá podle mě úrovni bakalářského studia a práci doporučuji k obhajobě a hodnotím známkou A. Nakonec musím konstatovat že celá práce ve mně vyvolává několik otázek a podnětů, které mě přijdou zajímavé. Což považuji za důležité.

- V kterém momentě a proč vzniká onen tvořivý proces, kdy člověk začíná pracovat na té ne úplně přesně definované věci, kterou máme pojmenovanou jako umělecké dílo, a které ve své podstatě nemá žádnou funkci.

- Jelikož každé dílo podléhá stárnutí a stále se mění, je pro mě fascinující představa, že jsme skoro schopni zachytit dílo v jedné chvíli a zakonzervovat jej v čase. To by totiž umožňovalo sledovat postupnou proměnu, což by zvláště u soch v exteriéru mohlo být zajímavé.

- Jak nové technologie ovlivní vnímání uměleckého díla a jeho originality. Jaký bude rozdíl (např. emocionální) mezi originálem a naprosto přesnou kopií (hmota, barva, textura).

- Jak se formuje hmota sama o sobě při nějaké činnosti?

- Je barva důležitá a co vlastně v soše znamená?

- Má smysl se ještě dnes vůbec bavit či se pozastavovat nad tím, že interpretujeme či využíváme dílo někoho jiného?

- Je zapotřebí znát kontext vzniku díla? Jak na nás dílo působí, když neznáme souvislosti jeho vzniku na první pohled. Co v nás vzbudí zájem o toto dílo? Jelikož většinu starého umění hodnotíme v první chvíli právě jen bez znalostí kontextu jeho vzniku a osobního vstupu umělce. Jen čistě esteticky.

Závěrečné hodnocení:

Práci doporučuji k obhajobě.

Návrh klasifikace:

A

Posudek vypracoval(a):

MgA. Martin Skalický

Datum: 14.8. 2020